

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Giżycku oskarżył **Z. R.** o to, że:

I. W dniu 29 stycznia 2014 r. w K. oraz B. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w zakresie którego fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. W. G. o czyn z art. 231 § 1 kk i art. 191 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. W dniu 21 stycznia 2014 r. w Komendzie Powiatowej Policji w G. złożył ustne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w zakresie których fałszywie oskarżał pracowników Urzędu Gminy K. o niedopełnienie obowiązków związanych z wykonywaniem terminowych przeglądów sprawności technicznej przewodów kominowych w budynku mieszkalnym zajmowanym przez Z. R.

tj. o czyn z art. 238 kk

III. W okresie od 24 marca 2014 r. do 16 kwietnia 2014 r. w K., B. oraz G. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 24 marca 2014 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, a następnie będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w G. zawiadomił o przestępstwie, którego nie popełniono w zakresie którego fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. W. G. o czyny z art. 231 § 1 kk oraz art. 190 § 1 kk

tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

IV. W okresie od 25 marca 2014 r. do 16 kwietnia 2014 r. w K., B. oraz G. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w dniu 24 marca 2014 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, a następnie będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w G. zawiadomił o przestępstwie którego nie popełniono, w zakresie którego fałszywie oskarżył Inspektorów Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, w tym K. K. o czyn z art. 231 § 1 kk

tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

V. W dniu 05 sierpnia 2015 r. w K. oraz B., za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w zakresie którego fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. B. K. oraz pracownika urzędu Gminy K. o czyny z art. 231 § 1 kk, art. 288 § 1 kk i art. 276 kk

tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

VI. W dniu 07 grudnia 2015 r. w K. oraz B., za pośrednictwem platformy E. przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w zakresie którego fałszywie oskarżył pracowników Powiatowego Inspektoratu Budowlanego w G. i Wojewódzkiego Inspektoratu Budowlanego w O. oraz pracowników Starostwa Powiatowego w G. o czyny z art. 231 § 1 kk, nadto pracowników Starostwa Powiatowego w G. o czyn z art. 270 § 1 kk

tj. o czyn z art. 234 kk

VII. W dniu 14 stycznia 2016 r. w K. oraz B., za pośrednictwem platformy E. przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w zakresie którego fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. B. K. o czyny z art. 231 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

tj. o czyn z art. 234 kk i art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Gmina K. stała się właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości B. nr 21A gmina K., tj. lokalu mieszkalnego oraz części działki na podstawie umowy nieodpłatnego przeniesienia własności nieruchomości przez Skarb Państwa – Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa (akt notarialny z dnia 06 września 2000 r. Rep. A Nr 5549/2000. (vide k. 4 – 8). Wójt Gminy K. decyzją z dnia 20 maja 2004 r. nr (...). (...) -6/04 zatwierdził podział nieruchomości w celu wydzielenia działki budowlanej jako działki niezbędnej do korzystania z istniejącego budynku mieszkalnego, w którym znajdowały się dwa lokale mieszkalne (adaptowane z poniemieckiego budynku dworca po byłym torowisku). Zarówno lokal jak i część działki ((...) części powierzchni 0,1799 ha) Gmina K. wynajmowała oskarżonemu Z. R. na podstawie umowy najmu lokalu mieszkalnego zawartej w dniu 01 stycznia 2005 r. (vide k. 9 – 11). Rada Gminy K. trzykrotnie – w 2004 r., 2006 r., 2015 r. podejmowała uchwały w sprawie sprzedaży ww. nieruchomości najemcy za bonifikatą. Wstępnie, w wyniku przeprowadzonych rokowań w dniu 25 września 2006 r., najemcy zdecydowali się nawet wykupić przedmiotową nieruchomość. Ostatecznie jednak oskarżony Z. R. nie wykupił ww. nieruchomości na własność. Nadal pozostał więc jedynie jej najemcą (vide k. 1 – 3, k. 12 – 14, k. 15 - 17). Dodatkowo, oskarżony pozostawał w konflikcie ze swoim sąsiadem T. R.. Oskarżony nie godził się na rozbudowę budynku nr (...) w części w której znajdował się lokal nr B. Powyższa sytuacja sprawiła, że na przestrzeni lat pojawiało się szereg problemów związanych z przedmiotową nieruchomością po stronie oskarżonego, mających swoje podłoże zarówno w genecie pozyskania przedmiotowej nieruchomości przez Gminę, trwającym konflikcie sąsiedzkim z T. R. (m.in. zarzuty dotyczące samowoli budowlanych i ingerencji w korzystanie z lokalu nr (...)), jak i na tle wzajemnych stosunków z Gminą w relacji Z. R. (najemca) – Gmina K. (właściciel), w szczególności zaś w kontekście sporów dotyczących tej nieruchomości tj. bieżących remontów, napraw lokalu, przeglądów, pozwoleń administracyjnych, regulowania należności za najem itp.

Na kanwie powyższego stanu faktycznego oskarżony Z. R. od kilku lat przysyłał do wielu instytucji, w szczególności zaś do Urzędu Gminy w K. oraz Powiatowego Inspektora Nadzoru B., różnego rodzaju pisma (skargi, zażalenia, informacje, żądania, wnioski itp.) w sprawie wynajmowanej nieruchomości. W treści tejsze korespondencji prócz akcentowania swojego subiektywnego stanowiska w danej sprawie, znajdowały się również oskarżenia, pomówienia oraz insynuacje pod adresem m.in. pracowników Urzędu Gminy K.. Oskarżony Z. R. wskazywał m.in., że były wójt Gminy K. wraz z pracownikami Gminy K. K. Ż. i B. G. okradli go z domu i działki oraz udzielili pełnomocnictwa R. T. na niszczenie jego własności. Oskarżony niejednokrotnie w treści tychże pism, konsekwentnie określał się mianem właściciela rzeczonyj nieruchomości, pomimo tego, iż miał świadomość, że jest tylko i wyłącznie najemcą. Był wielokrotnie informowany przez upoważnione osoby w Gminie, że nie jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości, a wyłącznie najemcą. Fakt ten potwierdzały orzeczenia sądowe. Świadomość tego faktu miał zarówno oskarżony, jak i jego żona I. R.. Ww. płacili nawet w przeszłości czynsz Gminie z tego tytułu. W późniejszym okresie od około 2008 roku kwestia czynszu również stała się zarzewiem sporów z Gminą, albowiem najemcy zaprzestali regulowania należności i ostatecznie ta sprawa znalazła swój finał w sądzie. W innych pismach oskarżał Wójta Gminy oraz urzędników o niszczenie dokumentów, powiązania korupcyjne, kradzież mienia. Domagał się dostępu do wszelkiej dokumentacji powiązanej z wynajmowaną nieruchomością.

Skargi wnoszone przez oskarżonego w pismach były również przedmiotem prac Komisji Rewizyjnej Rady Gminy. W dniu 05 lutego 2016 r., po posiedzeniu Komisji Rewizyjnej wycofał wprawdzie wszystkie swoje skargi, lecz już po 24 kwietnia 2016 r. wznowił korespondencję szkalującą podległych Wójtowi Gminy K. urzędników. Skargą Z. R. zajmował się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w O., który postanowieniem z dnia 06 sierpnia 2015 r. sygn. akt II SA/

OI 665/15 odrzucił jego skargę. W uzasadnieniu Sąd potwierdził, że to Gmina K. jest właścicielem nieruchomości. Ponadto, Sąd stwierdził, że skarżący otrzymał wszystkie wymagane dokumenty.

Z uwagi na utrzymujący się stan rzeczy, Wójt Gminy K. B. K. w dniu 14 stycznia 2016 r. wezwał Z. R. do zaprzestania dalszych praktyk tego rodzaju. W rozmowie telefonicznej poinformował oskarżonego, o możliwych skutkach prawnych jakie mogą go spotkać jeżeli nie zaprzestanie swoich działań, w zakresie m.in. bezpodstawnych oskarżeń, insynuacji i pomówień wobec pracowników Urzędu Gminy w K.. W dniu 12 lipca 2016 r. złożył zaś zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Z. R. do Prokuratury Rejonowej w Giżycku.

Analiza dokumentacji zgromadzonej w sprawie wykazała, że oskarżony Z. R. nie ograniczył swojej korespondencji tylko i wyłącznie do adresata pod postacią Urzędu Gminy w K.. W okresie od 21 stycznia 2014 r. do 16 kwietnia 2014 r. w K., B. oraz G. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pisemnie oraz ustnie do protokołu zawiadomił organy powołane do ścigania o przestępstwie wiedząc, że przestępstwa nie popełniono a następnie przed tymi organami fałszywie oskarżył inną osobę o popełnienie czynu zabronionego i tak:

- w dniu 21 stycznia 2014 r. w Komendzie Powiatowej Policji w G. złożył do protokołu ustne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w którym fałszywie oskarżył pracowników Urzędu Gminy K. o niedopełnienie obowiązków związanych z wykonywaniem terminowych przeglądów sprawności technicznej przewodów kominowych w budynku mieszkalnym przez niego zajmowanym; Postanowieniem z dnia 14 lutego 2014 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Giżycku odmówił wszczęcia śledztwa w powyższej sprawie wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono. W uzasadnieniu powyższej decyzji Prokurator wskazał, że w sprawie przeprowadzono czynności sprawdzające w wyniku, których ustalono, że przeglądy sprawności technicznej przewodów kominowych w budynkach należących do Urzędu Gminy w K. na podstawie umowy dokonywali pracownicy Spółdzielni (...) w O.. To na nich w związku z podpisaną umową ciążył obowiązek dokonania wymaganych przeglądów. Z posiadanej przez Urząd dokumentacji wynikało, że przeglądy takie wykonywane były co roku. Fakt ten potwierdzili pracownicy Spółdzielni (...) w O. z siedzibą w G., twierdząc, że przeglądy takich dokonywali co roku, a także na każde żądanie najemcy mieszkania czyszczą instalację kominową (vide k. 260). Postanowienie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Rejonowy w Giżycku (vide k. 265 – 266).

- w dniu 29 stycznia 2014 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w którym fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. W. G. o popełnienie czynu z art. 231 § 1 kk i art. 191 § 1 kk do jakich miało dojść w dniu 27 stycznia 2014 r. w m. K., polegającego na wezwaniu Z. R. do uregulowania należności w wysokości 2646,22 zł wynikających z zawartej w dniu 1 stycznia 2005 roku umowy najmu lokalu w m. Boćwinka podczas gdy należności te faktycznie zostały uregulowane, a tym samym zmuszania wymienionego przy użyciu groźby bezprawnej do określonego zachowania – zwrotu wierzytelności; Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. Prokurator Rejonowy w Giżycku odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego (vide k. 248).

- w dniu 24 marca 2014 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie którego nie popełniono, a następnie w dniu 16 kwietnia 2014 r. będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w G. fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. W. G. o popełnienie czynów z art. 231 § 1 kk oraz art. 190 § 1 kk; Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014 r. Prokurator Rejonowy w Giżycku odmówił wszczęcia w sprawie w sprawie przekroczenia uprawnień przez Wójta Gminy w K. polegającego na bezprawnym wypowiedzeniu umowy najmu lokalu mieszkalnego w m. Boćwinka 21 A do jakiego dojść miało w dniu 17 marca 2014 r. w m. K. na szkodę Z. R. wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego oraz groźb karalnych wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono (vide k. 285). Zaskarżone postanowienie zostało utrzymane w mocy przez Sąd (vide k. 288).

- w dniu 25 marca 2014 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie którego nie popełniono, a następnie w dniu 16 kwietnia 2014 r. będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w G. fałszywie oskarżył Inspektorów

Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego, w tym K. K. o popełnienie czynu z art. 231 § 1 kk; Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014 r. Prokurator Rejonowy w Giżycku odmówił wszczęcia śledztwa w sprawie wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono (vide k. 302, k. 299 - 301). Zażalenie Z. R. zostało pozostawione przez Sąd bez rozpoznania (vide k. 306).

Ponadto, w okresie od 05 sierpnia 2015 r. do 14 stycznia 2016 r. w K. i B. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pisemnie zawiadomił organ powołany do ścigania o przestępstwie wiedząc, że przestępstwa nie popełniono oraz fałszywie oskarżył inną osobę o popełnienie czynu zabronionego i tak:

- w dniu 05 sierpnia 2015 r. za pośrednictwem poczty elektronicznej przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w którym fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. B. K. oraz pracownika urzędu Gminy K. o popełnienie czynów z art. 231 § 1 kk, art. 288 § 1 kk i art. 276 kk;

- w dniu 07 grudnia 2015 r. za pośrednictwem platformy E. przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w którym fałszywie oskarżył pracowników Powiatowego Inspektoratu Budowlanego w G. i Wojewódzkiego Inspektoratu Budowlanego w O. oraz pracowników Starostwa Powiatowego w G. o popełnienie czynów z art. 231 § 1 kk, nadto pracowników Starostwa Powiatowego w G. o popełnienie czynu z art. 270 § 1 kk; Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2016 r. odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie (vide k. 392 – 393). W odpowiedzi na zażalenie Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie (vide k. 423).

- w dniu 14 stycznia 2016 r. za pośrednictwem platformy E. przesłał do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku pisemne zawiadomienie o przestępstwie, którego nie popełniono, w którym fałszywie oskarżył Wójta Gminy K. B. K. o popełnienie czynów z art. 231 § 1 kk i art. 190 § 1 kk; Postanowieniem Prokuratora Rejonowego w Giżycku z dnia 01 marca 2016 r. odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie. Na podstawie przeprowadzonych czynności Prokurator ustalił, że w związku z wcześniejszym zachowaniem Z. R. słowa Wójta Gminy K. powinny być potraktowane jako ostrzeżenie o możliwości podjęcia działań zgodnych z prawem, tak by zgłaszający sam zachowywał się zgodnie z przepisami prawa (vide k. 442). Sąd utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy (vide k. 454).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. R. k. 499v. – 500, k. 745 – 746; zeznania świadków: K. K. k. 464v., k. 746v. – 747; J. C. k. 476v., k. 747 – 748; K. Ż. k. 45v., k. 488v., k. 748 – 749; W. G. k. 490v., k. 749 – 749v.; B. G. k. 53v., k. 749v. – 750v.; B. K. k. 49v., k. 480v., k. 750v. – 751v.; S. M. k. 461v., k. 774v. – 775; E. G. k. 469v. – 470, k. 775 – 775v.; I. R. k. 781v. – 782v.; zawiadomienie o przestępstwie k. 1-3; kserokopia aktu notarialnego k. 4-8; kserokopia decyzji wraz z mapką k. 9-11; kserokopia protokołu i umowy najmu k. 12-14; kserokopia uchwał k. 15-17; kserokopia pism, skarg Z. R. do UG K. k. 18-19, 23, 25, 28, 30, 31, 33-35, 39; kserokopia pism do Z. R. k. 20, 24, 27; kserokopia pism, skarg do W. (...) w O. k. 29, 40, 41; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 2Ds 157/14 k. 221-225; kserokopia protokołu przyjęcia zawiadomienia i przesłuchania w charakterze świadka Z. R. do sprawy 2Ds 157/14, 2 Ds 175/14 k. 230-231, 251-253; kserokopia notatki urzędowej do sprawy 2Ds 157/14 k. 233; kserokopia odpisu wyroku IC 40/13 wraz z uzasadnieniem k. 235-239; kserokopia odpisu wyroku IX Ca 302/13 k. 241; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 2Ds-157/14 k. 248; kserokopia informacji o zdarzeniu do sprawy 2Ds 175/14 k. 254; kserokopia specyfikacji i protokołu ze Spółdzielni (...) do sprawy 2Ds 175/14 k. 256-257; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa k. 260; kserokopia postanowienia V Kp 26/14 na złożone zażalenie dot. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 2 Ds. 175/14 wraz z uzasadnieniem k. 265-266; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 1Ds 314/14 k. 270; kserokopia protokołu przesłuchania w charakterze świadka Z. R. do sprawy 1Ds 316/14 k. 271; kserokopia aktu notarialnego z rejestrem 1Ds 316/14 k. 273-279, 282; kserokopia wypowiedzenia umowy najmu, zawarcia umowy najmu, protokołu przekazania lokalu k. 280, 281, 283, 284; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 316/14 k. 285; kserokopia postanowienia V Kp 51/14 na złożone zażalenie dot. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1 Ds. 316/14 k. 289; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 1Ds 317/14 k. 291-292; kserokopia protokołu przesłuchania w charakterze świadka Z. R. do sprawy 1Ds 317/14 k. 294-295; kserokopia protokołu z przeprowadzonej kontroli przez (...) k. 299-301; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 317/14 k.

302; kserokopia postanowienia V Kp 42/14 na złożone zażalenie dot. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 317/14 k. 306; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 1Ds 628/15 k. 308; kserokopia operatu szacunkowego k. 311-327; kserokopia postanowienia IV CSK 295/12 z uzasadnieniem oraz uzasadnieniem I Ns 90/11 k. 334-340; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 628/15 k. 341-342; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 1Ds 881/15 k. 344-355; kserokopia pisma do Starostwa Powiatowego w G. od Z. R. k. 358; kserokopia pisma ze Starostwa Powiatowego w G. do Z. R. k. 359; kserokopia dokumentów sprawy WB. (...)571.2014 ze Starostwa Powiatowego w G. Wydziału Budownictwa k. 364-380; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 881/15 k. 392-393; kserokopia protokołu posiedzenia i postanowienia II Kp 120/16 na złożone zażalenie dot. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 1Ds 881/15 k. 422-424; kserokopia zawiadomienia złożonego przez Z. R. do Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku do sprawy 2Ds 58/16 k. 430; kserokopia notatki służbowej sporządzonej przez Wójta Gminy K. oraz kserokopii postanowienia (...) SA.OI 665/15 k. 433-436; kserokopia postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 2Ds 58.2016 k. 442; kserokopia protokołu posiedzenia i postanowienia II Kp 174/16 na złożone zażalenie dot. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa do sprawy 2Ds 58.2016 k. 453-455; kserokopia zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi z (...) k. 467; kserokopia uchwały Rady Powiatu k. 471-473; kserokopia skarg Z. R. kierowanych do Urzędu Gminy K. k. 482, 484-485; kserokopia pisma do Z. R. z Urzędu Gminy w K. k. 483; pismo złożonego przez oskarżonego wraz z załącznikami k. 706-709; pismo oskarżonego z k.724, 753, 755-757, 769-771)

Oskarżony Z. R. w chwili orzekania miał 51 lat. Był żonaty, bezdzietny. Utrzymywał się z zasiłku z (...)u w wysokości około 500 zł oraz z prac dorywczych. Nie leczył się psychiatrycznie, ani odwykowo. Odnośnie tempore criminis biegli sądowi z zakresu psychiatrii stwierdzili w pisemnej opinii sądowo - psychiatrycznej, że w chwili popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów u Z. R. zdolność do rozpoznania znaczenia czynów oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 kk czy 31 § 2 kk. Z. R. nie cierpiał na chorobę psychiczną, czy upośledzenie umysłowe, czy organiczne zaburzenia osobowości. Z opinii sądowo – psychologicznej wynikało zaś, że sprawność umysłowa badanego kształtowała się w normie, na poziomie przeciętnej. Zachowane prawidłowo funkcje poznawcze nie wskazują, by u badanego występowały organiczne uszkodzenia (...). Oskarżony Z. R. był w przeszłości karany sądownie. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 13 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 674/15 został skazany na podstawie art. 212 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk na karę 5 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społecznie w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym m.in. za to, że pomógł sędziów Sądu Rejonowego w Giżycku o współdziałal w popełnianiu przestępstw, łapownictwo, tworzenie fałszywych dowodów, wykorzystywanie w tym celu zajmowanego stanowiska, pozbawienie uprawnień w toku postępowań sądowych.

(dowód: dane oskarżonego Z. R. k. 499v., k. 745, dane dotyczące osoby oskarżonego k. 518, 520, 521, 524; opinia sądowo – psychiatryczna k. 527-530; opinia sądowo – psychologiczna 531-533; informacja z K. k. 516; informacja z K. k. 717; aktualna informacja z K. k. 787-788; odpis wyroku Sądu Rejonowego w Olecku w sprawie II K 674/15 k. 791)

Oskarżony Z. R. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że składane zawiadomienia o popełnieniu przestępstw były prawdziwe. On działał zgodnie z prawem. Jeżeli jakieś zdarzenia miały miejsce to je opisywał i tyle. W jego ocenie sąsiad T. R. jest faworyzowany przez urzędników, a Prokuratura daje ciche przyzwolenie. Pierwotnie informował Prokuraturę w G., ale gdy zrozumiał, że nie ma szans, to zaczął informować Prokuraturę Regionalną w B..

(vide wyjaśnienia oskarżonego Z. R. k. 499v. – 500, k. 745 – 746)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym przed Sądem, w treści których nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, albowiem pozostawały one w oczywistej sprzeczności z licznie zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności zaś z obszerną dokumentacją zaliczoną w poczet materiału dowodowego.

Wyjaśnienia oskarżonego, nie korelowały w żaden sposób z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym także z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków. Oskarżony konsekwentnie i bezrefleksyjnie oponował wszelkim dowodom świadczącym na jego niekorzyść. Nawet żona oskarżonego w treści składanych zeznań potwierdziła, że ma świadomość, iż lokal w którym obecnie zamieszkują wspólnie z mężem stanowi własność Gminy K., a oni są jedynie jego najemcami. Potwierdziła również, że choć mieli w przeszłości możliwość wykupienia lokalu na własność za bonifikatą, nie uczynili tego (k. 781v. – 782v.). I. R. podała jednocześnie, że w jej ocenie wszystko to co mąż zawsze zgłaszał do różnych instytucji, było prawdą. W ocenie Sądu świadek ten ze zrozumiałych względów starała się wzmocnić linię obrony oskarżonego współmałżonka. Z uwagi na wiążące więzy rodzinne miała realny interes w tym, aby zeznawać na korzyść oskarżonego.

Przesłuchani w sprawie świadkowie K. K. (k. 464v., k. 746v. – 747), J. C. (k. 476v., k. 747 – 748), K. Ż. (k. 45v., k. 488v., k. 748 – 749), W. G. (k. 490v., k. 749 – 749v.), B. G. (k. 53v., k. 749v. – 750v.), B. K. (k. 49v., k. 480v., k. 750v. – 751v.), E. G. (k. 469v. – 470, k. 775 – 775v.) podwali jednolicie i tożsamo. Potwierdzili, że niejednokrotnie na przestrzeni lat oskarżony Z. R. wysuwał pod ich adresem szkalujące i nieprawdziwe treści. Wszelkie próby merytorycznej dyskusji z oskarżonym i wymiana argumentów nie przynosiła oczekiwanych rezultatów. Pisma, zawiadomienia oskarżonego były przedmiotem analizy wielu instytucji, w tym sądów i prokuratur. Oskarżony nawet w obliczu niekorzystnych rozstrzygnięć owych organów nie zmieniał swojego stanowiska i podejścia do sprawy. Z kolei S. M. (k. 461v., k. 774v. – 775) potwierdził, że wbrew zarzutom oskarżonego, świadcząc pracę na rzecz Spółdzielni (...), uczestniczył w sprawdzaniu stanu komina w miejscowości B. 21A.

Zeznania wskazanych świadków były w oczywisty sposób zgodne z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym. Zeznania poszczególnych świadków korelowały ze sobą wzajemnie pomimo, iż wszystkie osoby zeznawały od siebie niezależnie. Dodatkowo, zeznania przytoczonych świadków znajdowały odzwierciedlenie w pozasobowych i w ocenie Sądu obiektywnych źródłach dowodowych, tj. pod postacią szczegółowo wskazanych w pierwszej części uzasadnienia dokumentach. Z tych wszystkich względów zeznania świadków w ocenie Sądu były wiarygodne. Jednocześnie Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, zarówno co do ich treści jak i cech zewnętrznych. Podkreślić wypada, że oskarżony, pomimo, iż konsekwentnie utrzymywał, że zgłaszane przez niego sprawy były prawdziwe, nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów zarówno w tamtych zakończonych postępowaniach, jak i w toku niniejszego postępowania. Indagowany przez różnego rodzaju organy nie potrafił się jednoznacznie określić czy postrzega siebie w końcu jako właściciela przedmiotowej nieruchomości, czy też jej najemcę. Przyjmował dogodną dla siebie pozycję w zależności od potrzeb danej sytuacji. Gdy domagał się remontów domu od Gminy, honorował umowę najmu i własność Gminy. Jeśli chodziło zaś o zobowiązania wynikające po jego stronie jako najemcy lub realizację praw własności po stronie Gminy, wówczas kwestionował umowę najmu, sposób przejęcia nieruchomości przez Gminę i jej uprawnienia właścicielskie. Powyższe poprowadziło Sąd do wniosku, iż oskarżony działał z rozmysłem, świadomie i z premedytacją, zdając sobie sprawę z tego faktu, iż wysuwane przez niego oskarżenia miały charakter fałszywy. Ponadto, oskarżony nie zmienił swojego postępowania nawet i w toku niniejszego postępowania karnego. Nadal, wbrew zgromadzonym w sprawie obiektywnym dowodom, podnosił i próbował wykazywać głoszone przez siebie tezy. W tym celu złożył do akt sprawy m.in. szereg fotografii.

Całokształt zachowań oskarżonego zarówno w toku niniejszego postępowania karnego jak i w obliczu nieprzeciętnie obszernej korespondencji prowadzonej z innymi instytucjami, swoistego rodzaju brak zdolności do pojmowania analizowanej materii, wzbudziły po stronie organów ścigania w toku postępowania karnego wątpliwości, co do stanu jego zdrowia psychicznego.

Niewątpliwie zgromadzone w sprawie opinie: sądowo psychiatryczna (vide k. 527 – 530) i opinia sądowo psychologiczna (vide k. 531 - 533) dot. oskarżonego Z. R. dostarczyły Sądowi istotnej wiedzy odnośnie informacji na temat osoby oskarżonego: jego dotychczasowego trybu życia, stanu zdrowia, rozwoju intelektualnego. Ponadto, na tej podstawie Sąd ustalił, że odnośnie tempore criminis zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia czynów, o które był oskarżony oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem nie były zaburzone w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 kk. Sąd nie miał wątpliwości co do wiarygodności przedmiotowych opinii. Zostały one sporządzone przez

osoby dysponujące wiedzą specjalistyczną. Były one jasne i pełne. Zawierały odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania. Sformułowane przez biegłych wnioski stanowiły logiczną konsekwencję przeprowadzonych badań. Ponadto strony nie zgłaszały uwag do przedmiotowych opinii. Sam oskarżony od początku oponował przeprowadzeniu tych dowodów, utrzymując, że jest w pełni świadomy swojego postępowania.

Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Ustalenie zaś, że czyn taki został popełniony polega na wykazaniu, że sprawca swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie ustawowe znamiona konkretnego występkę zawarte w treści normy karnej, której naruszenie zostało mu zarzucone.

Zgodnie z art. 234 kk kto, przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Natomiast zgodnie z art. 238 kk kto zawiadamia o przestępstwie, lub o przestępstwie skarbowym organ powołany do ścigania wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd był w stanie ustalić konkretne daty popełnienia poszczególnych czynów, stąd w celu usystematyzowania i sprecyzowania konkretnych czynów zaistniała potrzeba zmiany opisów czynów. Albowiem w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu zastosowania poniższych okoliczności popartych wskazanymi przepisami prawa, oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch czynów (działał bowiem w ramach koncepcji tzw. czynu ciągłego). I tak w związku z powyższym Sąd ustalił, że oskarżony Z. R. w ramach czynów przypisanych mu w punktach I, II, III i IV w okresie od 21 stycznia 2014 do 16 kwietnia 2014 r. w K., B. oraz G., pisemnie oraz ustnie do protokołu zawiadomił organy powołane do ścigania o przestępstwie, wiedząc że przestępstwa nie popełniono, a następnie przed tymi organami fałszywie oskarżył inną osobę o popełnienie czynu zabronionego, działał przy tym w ocenie Sądu w warunkach art. 12 kk – a więc w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, na co wskazują okoliczności przedmiotowe i podmiotowe. Sąd w powyższym zakresie w oparciu o art. 4 § 1 kk orzekał na kanwie przepisów obowiązujących w chwili popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego, a więc przed 01 lipca 2015 r., uznając je jako korzystniejsze z punktu widzenia sprawcy. Przepisy obowiązujące uprzednio były korzystniejsze chociażby z uwagi na ramy ustawowego wymiaru kary ograniczenia wolności, wówczas maksymalnie do 12 miesięcy, a obecnie nawet do 2 lat.

Natomiast, w ramach czynów przypisanych mu w punktach V, VI i VII aktu oskarżenia Sąd ustalił, że okresie od 05 sierpnia 2015 r. do 14 stycznia 2016 r. w K. i B. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pisemnie zawiadomił organ powołany do ścigania o przestępstwie wiedząc, że przestępstwa nie popełniono oraz fałszywie oskarżył inną osobę o popełnienie czynu.

Zgodnie zaś z art. 11 § 1, 2 i 3 kk ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej (tak jak w niniejszym przypadku z art. 234 kk i 238 kk), sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. W wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Przy wymiarze kar za oba czyny uwzględniono dotychczasową niekaralność oskarżonego w czasie gdy czyny te zaistniały. Okoliczności łagodzących nie stwierdzono. W ocenie Sądu wymierzone oskarżonemu kary za obydwa poszczególne czyny należy uznać za współmierne do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynów, uwzględniają sposób działania oskarżonego a nadto jego właściwości i warunki osobiste. Przy wymiarze kar Sąd uwzględnił nadto cele kary tak w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Wymierzając karę łączną zastosowano zasadę asperacji bacząc przede wszystkim na to, że oba czyny zostały popełnione w zbliżonych okresach i w związku ze zdarzeniami powiązаныmi ze sobą w pewien sposób przedmiotowo i historycznie (wszelkie

kwestie sprowadzają się bowiem do zamieszkiwania przez oskarżonego na terenie nieruchomości pod adresem B. (...). Sąd uznał, że kara łączna w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym spełni potrzeby resocjalizacyjne. Orzeczone karę będzie dla oskarżonego na tyle dolegliwa, że winna uzmysłwić naganność jego postępowania i nieuchronne skutki w aspekcie odpowiedzialności karnej i będzie miała przede wszystkim walor wychowawczy. Oskarżony będzie miał możliwość wykonywania tejże kary, jest zdrowy i nie pracował na stałe. Orzekając w punkcie IV wyroku środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości w trybie art. 43b kk w zw. z art. 39 pkt 8 Sąd uwzględnił interes wszystkich pokrzywdzonych osób, których prawa zostały naruszone postępowaniem oskarżonego i aspekt oddziaływania na społeczność lokalną. Oskarżony i inne osoby powinny zrozumieć, że wchodzenie w konflikt z prawem zwyczajnie nie popłaca.

Na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. T. kwotę 672 (sześćset siedemdziesięciu dwóch) złotych tytułem opłaty za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego Z. R. powiększoną o kwotę 154,56 (stu pięćdziesięciu czterech złotych pięćdziesięciu sześciu groszy) złotych tytułem podatku VAT od przyznanej opłaty.

Z kolei na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od oskarżonego Z. R. na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. Ż., B. K. i B. G. kwoty po 756 (siedemset pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem poniesionych przez nich wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z póź. zm.) Sąd zwolnił oskarżonego Z. R. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa. W ocenie Sądu jego obecna sytuacja finansowa i majątkowa nie pozwalała mu na uiszczenie powyższych kosztów. Oskarżony nie miał stałego zatrudnienia, utrzymywał się z prac dorywczych i pomocy (...).

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)